

Çocuk ve Sinek Kuşu

Çınar BİBER

Çocuk ve Sinek Kuşu

Çınar BİBER

Çocuk bahçesini dünyadaki her yerden çok severdi. Her sabah kırmızı bahçe eldivenlerini giyer ve yeşil sulama kabını doldururdu. Çiçekleri sular ve her birine güneydin diye fısıldardı. Bahçesi küçük ama düzenliydi; birkaç gül ve bir de incecik bir ağaç vardı. Yine de çocuk tüylü ve kanatlı daha çok konuk gelmesini isterdi.

Çocuğun sıcak kahverengi teni ve kısa kıvrırcık siyah saçları vardı. Yuvarlak yüzünde neşeli, dişleri aralıklı bir gülümseme vardı ve kocaman kahverengi gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı. Her gün sarı tişörtünü ve mavi tulumunu giyerdi. Bahçede arıların vızıldamasını ve kelebeklerin süzülmesini izlerdi. "Daha çok kuş gelsin istiyorum," dedi. "Bir sürü, bir sürü kuş."

Anne, yeşil önlüğünü giymiş, saçları ensesinde topuz yapılmış halde dışarı çıktı. Çocuğun boş gökyüzünü izlediğini gördü. "Kuşların yiyeceğe ve dinlenecek güvenli bir yere ihtiyacı var," dedi yumuşak bir sesle. "Nasıl çiçeklerden hoşlanırlar?" Çocuk uzun uzun düşündü. Anne gülümsedi. "Buraya ait çiçekler dikelim. Yerli çiçekler bizim yaban hayatımızı en iyi besler."

Ertesi gün küçük bir bitki dükkânına yürüdüler. Anne uzun borulu parlak kırmızı çiçekleri, turuncuları ve morları da gösterdi. "Sinek kuşları bunlara bayılır," dedi. "Gagaları tam içine sığar." Çocuk bir kucak dolusu seçti, saksıları sıkıca kucakladı. Kocaman kahverengi gözleri parlıyordu. "Hadi," dedi. "Eve koşup bunları dikelim!"

Bahçede çocuk kırmızı eldivenli elleriyle küçük çukurlar kazdı. Toprağı bastırdı ve her bitkiyi yeşil kabıyla suladı. Anne köklerin büyüebilmesi için aralarında nasıl boşluk bırakacağını gösterdi. "Sabır," dedi. "Çiçekler zaman alır." Çocuk başını salladı ve biraz daha su verdi. Şimdiden havada minik kanatlar hayal edebiliyordu.

Her gün çocuk bitkileri kontrol etti. Önce yeşil yapraklar geldi, sonra minik sıkılmış yumruk gibi tomurcuklar. Suladı, bekledi ve izledi. "Ne zaman açılacaklar?" diye sordu annesine. "Yakında," dedi annesi, "onlarla ilgilenmeye devam edersek." Çocuk minik bir yabani otu çekti ve incecik ağacına gülümsedi. Beklemek zordu ama sabırlıydı.

Güneşli bir sabah tomurcuklar hep birden açıldı. Kırmızı, turuncu ve mor çiçekler küçük fenerler gibi parladı. Bütün bahçe daha aydınlık ve daha sıcak hissettirdi. Arılar girip çıktı. Çocuk kırmızı eldivenli ellerini birbirine çırpı. "Çok güzeller!" diye bağırdı. Sonra hiç kıpırdamadan oturdu ve özel birinin gelmesini bekledi.

Aniden minik bir Őey kulađının yanından vın diye geđti. Vızz! Havada durdu, kanatları kőçük yelpazeler gibi bulanıklaştı. Bu bir sinek kuşuydu, başparmađından bőyők deđildi. Sırtı zőmrőt yeřili parlıyor, bođazı yakut kırmızısı ıřıldııyor, karnı bulut gibi beyazdı. ocuk nefesini tuttu. "Merhaba, kőçük," diye fısıldadı.

Sinek kuşu kırmızı bir çiçeğin yanında havada asılı kaldı, sonra uzun ince gagasını içine daldırdı. Yudum, yudum, yudum! Tatlı nektarı içti ve başka bir çiçeğe vın diye uçu. Tüyleri güneşte mücevher gibi parladı. Çocuğun yuvarlak yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Hiçbir kasını kıpırdatmadı. "Onları sevdi!" diye fısıldadı. "Anne, gerçekten sevdi!"

Anne kapı aralığından yumuşak bir gülümsemeye izledi. "Yerli çiçekler sinek kuşlarına ihtiyaçları olan tatlı yiyeceği verir," dedi. "Ve onlara barınak da verir." Küçük kuş ince bir dalda dinlendi, nefesini topladı. Sonra vızz! Yine gitti, çiçek çiçek nektar içti. Çocuk pırıl pırıl gözlerle izledi. Bahçesi artık sessiz değildi.

Gün getike daha ok konuk geldi. Yakut boğazlı bir sinek kuşu bir arkadaşını getirdi. Küük yeşil kuşlar alıların arasında kanat ırdı, sarı olanlar yerde zıpladı. Arılar vızıldadı, kelebekler süzöldü. Bahe renk, vızıldayan kanatlar ve neşeli şarkılarla doldu. ocuk sessizce oturdu, her yeni tüylü arkadaşını parmaklarıyla saydı.

Çocuk kuşların en çok yerli çiçekleri sevdiğini fark etti. Onlardan nektar içtiler, içlerine saklandılar ve incecik ağaçtan şarkı söylediler. "Doğru bitkiler doğru konukları getirir," dedi anne, önlüğünü bağlarken. Çocuk yavaşça başını salladı. "Yani buraya ait olanı dikersem," dedi, "yaban hayatı gelir ve kalır mı?" Anne ona sarıldı. "Aynen," dedi. "Onlara yardım ediyorsun."

O akşam çocuk annesinin yanında basamakta oturdu. Gökyüzü altın rengine döndü ve çiçeklerin arasında hâlâ minik kanatlar çırpınıyordu. "Bahçe sadece benim sanmıştım," dedi. "Ama onların da." Anne gülümsedi ve kıvrıcık saçlarını okşadı. "Yerli bitkilerle dolu bir bahçe bir armağandır," dedi. "Sen yaban hayatına bir yuva verdin."

Şimdi çocuğun yeni bir sabah işi var. Yeşil sulama kabını doldurur ve her çiçeği kontrol eder. Yabani otları nazikçe çeker ve yerli çiçeklere dokunmaz. Kuşlar etrafında vınlr, kanat çırpır ve şarkı söyler. Dişleri aralıklı gülümsemesi her zamankinden daha geniş. "Günaydın, sinek kuşu," der. "Günaydın, herkese."

Bahçesi küçük ama hayat dolu. Rengârenk çiçekler parlar, kanatlar vızıldar ve neşeli şarkılar havayı doldurur. Minik sinek kuşu hâlâ her gün gelir, bir mücevher gibi parlar. Çocuk artık mutlu bir sırrı biliyor. Bahçene ait olanı diktiğinde, yaban hayatı dinlenmeye, yemeye ve şarkı söylemeye gelir.

İşte bu yüzden çocuk bahçesini dünyadaki her yerden çok sever. Kırmızı eldivenleri kucığında sessizce oturur, mücevher gibi parlak sinek kuşunun güneşte havada asılı kalışını izler. "Yerli bitkiler yaban hayatına yardım eder," der soran herkese. Sonra dişleri aralıklı gülümsemesiyle gülümser. "Ve arkadaşlarla dolu bir bahçe," der, "en mutlu bahçedir."